

1 Aankomst

De beide kustvuren stonden zo hoog aan de nachtelijke hemel dat ik me bijna niet kon voorstellen dat de donkere torens van de zeemuren waar ze op stonden door mensenhand waren geschapen.

Ik stond samen met de anderen op het achterkasteel van de *Stormdanser*, een keizerlijk zwaardschip dat ons een paar dagen eerder had behoed voor een nat graf. Terwijl de donkere schaduwen van de machtige zeemuur dichterbij kwamen, drong het nog maar nauwelijks tot me door dat de lange reis eindelijk voorbij was.

Langzaam voeren we door de machtige zeepoort en ik kreeg eindelijk een indruk van de volledige omvang van het reusachtige complex. De zeemuur leek me breder dan de *Stormdanser* lang was. Voor ons strekte de haven van de oude keizerstad zich uit en ik voelde me net een kleine jongen die met open mond staat te gapen naar iets wat hij niet kan bevatten. De haven van Aldar was in mijn ogen groot geweest, die van de Vuureilanden nog groter, maar het stelde allemaal niets voor in vergelijking met wat ik nu zag. Deze haven alleen al was groter dan mijn thuisstad Kelar.

‘Wat...’ stamelde ik, maar ik kon de goede woorden niet vinden.

‘Dat is Askir,’ zei Serafine naast me zachtjes. ‘Maar wat je hier ziet, is maar een heel klein deel van de stad, de haven. Daarginds, achter de muur die de haven omringt, ligt de citadel, de zetel van de macht van het oude rijk.’

Ik knikte alleen maar. Ik keek verbijsterd om me heen en zocht naar een teken dat deze machtige stad was aangevallen, maar ik vond niets. Wel zag ik zeker een half dozijn jachtbo-

ten die ons met schuimende riemen tegemoetkwamen. Er stond een stevige, frisse wind en ik rilde.

Van achteren vlijde Leandra zich bescherming zoekend tegen me aan. ‘Ik geloof,’ zei ze zachtjes, ‘dat we eindelijk zijn gearriveerd.’

‘Dat werd langzaamaan tijd, als je het mij vraagt,’ zei Zokora.

Daar had ze wel gelijk in. We waren al zo lang onderweg dat ik moeite had om de dagen en weken uit elkaar te houden. Waren het echt maar zes weken geweest? Er was zoveel gebeurd dat het jaren leken.

Ik voelde Leandra’s warme adem in mijn nek terwijl ik mijn cape steviger om me heen trok. Na ons verblijf in Bessarein was dit klimaat me gewoon te kil.

Een slanke gestalte kwam de trap op en ging bij ons staan. Ze tuurde spiedend de nacht in en verzuchtte aangedaan: ‘Eindelijk thuis.’ Het was zwaardmajoor Elgata, de commandant van de *Sneeuwvogel*. Het was pas een paar dagen geleden dat dat trotse schip gezonken was, nadat het stormen, wyverns, necromanten en de grootste golf die er waarschijnlijk ooit was geweest had getrotseerd. Ze had niet alleen haar schip verloren, maar ook het grootste deel van haar bemanning, waaronder goede vrienden als de eerste officier, luitenant Mendell, en een korporaal genaamd Amos, die eerst mijn schedel had ingeslagen en vervolgens mijn leven had gered.

Mendell had hier familie. Dit keer zou er echter niemand op hem staan te wachten; zijn familie wist al dat hij op zee de dood had gevonden.

En hij niet alleen.

Vlak nadat wij met behulp van de elfen, die kortgeleden een alliantie met Bessarein hadden gesloten, van de Vuureilanden hadden kunnen vluchten, was de vulkaan waar dat eiland zijn naam aan te danken had uitgebarsten. Nadat de *Stormdanser* ons had opgepikt, waren er voortdurend berichten uitgewisseld met de semafoortoren langs de kust en zo waren ook wij inmiddels op de hoogte van de omvang van de ramp.

Terwijl wij de afgelopen dagen geen problemen of opont-

houd meer hadden gekend, had het oude rijk het zwaar te verduren gehad. Janas, de kuststad van het Huis van de Toren, lag maar op enkele zeemijlen van de vulkaan en was zwaar getroffen. Een golf zo hoog als vijf huizen had de stad in een puinhoop veranderd en alles met zich meegesleurd. Anders dan de steden van mijn thuisland was Bessarein dichtbevolkt en voor zover wij wisten waren talloze mensen in de golven omgekomen.

De golf had langs de hele kust van het oude rijk dood en verderf gezaaid; zelfs in het vele zeemijlen verderop gelegen Aldar, de hoofdstad van het koninkrijk Aldane, waren slachtoffers gevallen. Een groot deel van de koninklijke vloot was er op hun ligplaatsen gezonken of zwaar beschadigd geraakt. De schepen die zich op zee hadden bevonden, waren niet teruggekeerd.

En zelfs hier, ver van de oorsprong van de ramp verwijderd, had de wind as van de verre eilanden naartoe gedragen. Ook de *Stormdanser* droeg er de sporen van, hoewel de zeesoldaten hun geliefde schip voortdurend schoon schrobden. Het fijne grijze stof lag niet alleen op de vloer en op de planken, het drong door tot in je gewaden en knerpte tussen je tanden. Het was domweg overal en had zelfs de zee op sommige plaatsen grijs gekleurd.

In die ene nacht had Soltar rijkelijk zielen mogen ontvangen. De laatste schattingen die ik had gehoord spraken van bijna honderdduizend dode of vermiste mensen, een veelvoud daarvan had huis, haard en alle bezittingen verloren. Een aantal dat mijn voorstellingsvermogen te boven ging.

Elgata had een bericht verstuurd waarin ze de gebeurtenissen op het pirateneiland had geschilderd. Daarop was de toon van de berichten veranderd en draaide alles nog maar om één vraag: hadden wij iets gedaan wat had geleid tot de vulkaanuitbarsting?

Want wij waren daar geweest, Leandra, ik, een elf genaamd Artin en Bloedige Marcus, de man die korte tijd koning van de piraten was geweest. Daar in het binnenste van de vulkaan waren wij zwaar op de proef gesteld, we hadden brandwon-

den opgelopen door vuur en hitte en hadden met onze eigen zintuigen de machtige magie gevoeld die deze gloed zo lang in bedwang had gehouden.

De vraag hield ook ons bezig. Leandra en ik waren keer op keer nagegaan wat we daar hadden gedaan. Drie deuren hadden we geopend, een vierde hadden we geprobeerd te openen, dat was alles. Maar we waren daar geweest en luttele uren later was de vulkaan uitgebarsten.

Maar hoe erg de ramp ook was, in zeker opzicht had hij ons gered. In de onneembare haven van de Vuureilanden had onze aartsvijand, de necromantenkeizer Kolaron Malorbian, heerser van een machtig rijk ver in het zuiden, een immense vloot samengebracht, groot genoeg om twee volledige legioenen aan de oevers van Aldane aan land te laten gaan. Geen enkel schip, geen enkele soldaat van die machtige strijdmacht kon de uitbarsting hebben overleefd.

Als die armada aan onze kusten zou zijn geland, dan had het oude rijk er waarschijnlijk geen weerstand aan kunnen bieden.

‘Hm,’ bromde de zwaardmajoor en sleurde mij daarmee uit mijn overpeinzingen. ‘Kennelijk heeft men ons niet van alles op de hoogte gebracht.’

Leandra bewoog zich in mijn armen en ze keek de majoor vragend aan met haar violette ogen. ‘Wat bedoelt u?’ vroeg ze en ze haalde haar vrije hand door haar witte haar, dat net een donzen helm leek.

Ook de anderen keken de majoor geïnteresseerd aan, alleen Zokora leek met iets anders bezig te zijn en keek naar de kade-installaties die wij langzaam naderden. Ik volgde haar blik: daar stond, iets opzij van de zeeslangen, een vrouw met lang, zwart haar, voornaam gekleed en trots rechtop, als een koningin. Ze was te ver weg om haar goed te kunnen onderscheiden, en bovendien was het donker, maar ik voelde hoe de vrouw haar blik van de donkerelfin losmaakte en op mij richtte. Het was alsof ik een harde klap kreeg die mij even de adem benam. Ik kende die vrouw, er was iets aan haar wat me zo vertrouwd voorkwam als een oude schoen, en toch...

Ik had geen flauw idee wie ze was. Hoe zou iemand die ik kende hier ook terecht zijn gekomen?

‘Daarginds is de werfhaven,’ legde Elgata uit. De korte afleiding volstond: het ene moment had de vrouw daar nog gestaan, nu was ze verdwenen alsof ze er nooit was geweest. ‘Moet je die schepen zien die daar in gereedheid worden gebracht. Het is vroeg in de ochtend, de zon gaat pas over twee kaarslengtes op, en toch heerst daar een bedrijvigheid zoals ik hier nog nooit eerder heb gezien. En daar... die drie schepen zijn nieuw. En reusachtig! Ik wist niet dat wij ook zulke schepen hadden.’

Dat die schepen nieuw waren, kon je zien aan het lichte hout. Ze lagen zo hoog op het water dat je zelfs de koperen platen kon zien die de romp beschermden tegen paalworm. Een van de schepen was voorzien van niet minder dan vier masten en het was amper kleiner dan de zwarte reuzenschepen van de vijand die ons zoveel angst hadden ingeboezemd.

‘Kijk eens hoe scherp de lijnen zijn,’ zei Elgata bijna eerbiedig. ‘Je ziet gewoon hoe ze door het water zullen klieven! Ik tel zo al drie grote ballistaplatforms aan weerszijden en nog eens vier middelgrote. Kunt u zich voorstellen hoe het moet zijn om die schepen in het gevecht mee te maken?’

‘Ja,’ zei ik verbitterd. Ik herinnerde me nog al te goed hoe het was geweest toen de *Sneeuwvogel* het gevecht was aangegaan met zo’n gigant. Slechts met veel geluk en onvoorstelbare handigheid in het gebruik van een ballista hadden wij de zege weten te behalen, maar de verliezen waren groot geweest.

‘Zulke schepen ontstaan niet van de ene dag op de andere. Toen wij uitliepen, wist ik dat er nieuwe schepen gebouwd zouden worden, maar niet dat het zulke gevaartes zouden worden.’ Ze draaide zich opgewonden naar mij om. ‘Het duurt maanden, soms jaren om zo’n schip te bouwen en ik weet met de beste wil niet hoe onze scheepsbouwers dat voor elkaar hebben gekregen. Commandant Keralos moet al van het gevaar op de hoogte zijn geweest en het serieus hebben genomen. Maar dat is nog niet alles. Overal in de haven zijn stevige netten gespannen tussen hoge palen, alsof men een

bedreiging vanaf het water verwacht. En dan nog al die andere schepen hier in de haven, ziet u dat? Veel ervan zijn beschadigd, maar er wordt koortsachtig aan gewerkt.’ Ze keek om zich heen en wees toen naar twee grote handelsschepen, dikbuikige walvissen die in het schijnsel van grote lantaarns werden gelost. Qua vorm verschilden ze van de mij bekende schepen: de kiel was aan boeg en achterstevan hoog opgetrokken en eindigde in houtsnijwerk in de vorm van vreemdsoortige dierenkoppen. ‘Dat zijn handelsschepen uit de Varlanden. Ze lossen zakken vol graan.’ Ze draaide zich naar ons om. ‘Wij halen ons graan uit Bessarein en Aldane, niet van de Varlanden. Daar hebben ze er niet genoeg van om het ook nog te kunnen verschepen.’

Serafine schraapte haar keel en ik keek naar haar. Ik probeerde me voor te stellen hoe het voor haar moest zijn om deze stad na zevenhonderd jaar terug te zien.

‘Ik denk dat ik de reden wel weet,’ zei ze met haar zachte stem. ‘Janas is verwoest, de grootste haven van Bessarein. De vloot van Aldane is grotendeels vernietigd en ze zullen in dit noodgeval niet graag hun graanreserves willen verkopen. De Varlanden zijn waarschijnlijk de enigen die nog kunnen leveren. En dat voor een hoge prijs.’ De uitdrukking op haar gezicht was moeilijk te duiden. ‘Graan, Haval. Graan en de prijs ervan! Daarop berust de vrede van elke stad. Als iedereen genoeg te eten heeft, is er geen aanleiding tot onrust. Maar als de maag knort en de armen zien hoe de rijken dikker en dikker worden terwijl ze zelf bijna verhongeren... Daar komt ellende van. Dat ze duur graan kopen, is geen goed teken.’

‘Ik dacht dat de stad zelf goede oogsten had,’ wierp ik tegen.

Ze ging bij de heklantaarn staan en haalde een vinger over een ornament dat niet zorgvuldig genoeg gepoetst was. Ze liet me het grijze stof van de vulkaan op het topje van haar vinger zien. ‘Dit hier,’ zei ze, ‘verandert alles.’

‘Daar hebt u gelijk in,’ stemde Elgata in. ‘Het zal even duren tot de graanschepen weer varen.’

‘Dat bedoelde ik niet,’ antwoordde Serafine. ‘In elk geval

niet alleen. De hemel is nog altijd grauw, er regent nog altijd as op ons neer. Over een paar jaar zal deze as tot in de wijde omtrek alles vruchtbaar maken, maar de oogst die in Bessarein nu net op de velden staat, zal eronder lijden. U hebt zelf de berichten gelezen. Op veel plaatsen is zo'n dichte asregen gevallen dat het land eronder is bedolven. De kustgebieden met hun vochtige winden, daar liggen de meeste velden. Als het grootste deel van de oogst verloren gaat, dan komt er hongersnood.' Ze balde haar vuisten. 'Mijn vader had slapeloze nachten van die gedachte. En dat was in een tijd dat het oude rijk nog bestond en over veel grotere reserves beschikte dan ik me nu kan voorstellen.' Serafines vader was in de laatste dagen van het oude rijk gouverneur van Gasalabad geweest en destijds waren nog grote delen van het land met graan beplant. Nu was daar alleen nog woestijn.

'Laten we dan maar hopen dat het zo'n vaart niet zal lopen,' zei ik. Iets beters schoot me niet te binnen.

Toen we aan land gingen, werden we opgewacht door vijf soldaten van de stieren. Een stafluitenant zette een stap naar voren, salueerde voor mij en slikte.

'Stafluitenant Neder, vijfde stier, vierde lans. Ser!' Hij haalde diep adem. 'Ik moet u en een zekere sera maestra de Girancourt verzoeken ons te volgen.' Uit de omslag van zijn gepantserde handschoen haalde hij een opgevouwen stuk perkament dat hij met een geoefende beweging opensloeg. Hij las hardop voor.

'In naam van de handelsraad wordt bevolen graaf Roderic van Thurgau en sera Leandra de Girancourt in vriendelijke bewaring te nemen en voor verhoor voor te geleiden aan de handelsraad van de keizerlijke stad Askir, opdat zij hun standpunt uiteen kunnen zetten met betrekking tot de beschuldigingen die tegen hen worden geuit. Was getekend, Antonis, gildemeester der graanhandelaars.'

Hij vouwde het perkament met een hand weer op, naar mijn mening een waar huzarenstukje, stopte het in zijn linkermanchet en ging weer in de houding staan.

'Tegen uw overige kameraden bestaan geen verdenkingen,

zij zijn vrij om te gaan. Welkom in Askir. Als u mij zou willen volgen, sera, lansgeneraal?’

Ik verroerde me niet.

‘Op de plaats rust!’ beval ik hem. Hij zette zijn voeten een duimbreed uit elkaar en deed zijn handen achter zijn rug. Ik betwijfelde of die houding veel rustgevender was. ‘Wat betekent vriendelijke bewaring?’

Hij slikte opnieuw.

‘Personen in vriendelijke bewaring dienen met het hun toekomstige respect te worden bejegend en behouden het recht op ongedeerdheid van persoon en uitrusting. Dienstboek der legioenen, deel twaalf, pagina vierhonderdeen, paragraaf veertien, regeling betreffende de omgang met achtbare personen in geval van een arrestatie, alinea vier. Ser! Lansgeneraal! Ser!’

‘Indrukwekkend, dat moet ik zeggen,’ glimlachte Varosch. ‘Hebt u al die dienstboeken uit het hoofd geleerd, stafluitenant?’

Nog voordat de stafluitenant antwoord kon geven, trok een beweging achter hem mijn aandacht. Daar kwam een opvallend grote, energieke man aangelopen. Hij deed een stap opzij toen twee zeeslangen een van hun gewonde kameraden van boord droegen en boog zich even naar de man over om hem met een handslag en een brede grijns te begroeten. Toen richtte hij zich weer op en liep op zijn gemak onze kant op. Een van de vier stieren kreunde duidelijk hoorbaar en de man glimlachte vol leedvermaak. Hij droeg een lange, zware, nachtblauwe mantel, een slank zwaard en een cape met capuchon.

‘Hallo Neder,’ zei de grote man en de luitenant kromp ineen. De man was niet alleen langer dan ik, maar ook breder. Als hij geen schouderstukken droeg, dan moest hij zeker de helft meer wegen dan ik. ‘Bent u verdwaald?’

De stafluitenant kreunde zachtjes en wierp mij een moeilijk te duiden blik toe voordat hij zich omdraaide. ‘Santer... U komt ongelegen, zonder uw aanwezigheid is dit alles al vervelend genoeg!’

‘Dat zie ik anders,’ zei de man die Santer heette en hij liet

zijn blik over ons groepje dwalen. ‘Ik ben juist van plan om het u gemakkelijk te maken.’ Ik hoorde Leandra naast mij scherp inademen. De reden daarvoor prijkte op de linkerborst van de man: het zilveren symbool van een uil. Nu was ook duidelijk dat de mantel niet van stof was, maar van heel fijne maliënringetjes die donkerblauw schemerden in het licht van de heklantaarn.

Een uil? Ik had gedacht dat die niet meer bestonden!

Elgata verraste me door in lachen uit te barsten en vervolgens op haar gemak tegen een stofbaal geleund te gaan staan.

‘Wat heb jij hier te zoeken, Neder?’ vroeg Santer, die niet echt voldeed aan de voorstelling die ik had van de legendarische krijgsmagiërs van het oude rijk. Deze man zag eruit als iemand die eerder zijn vuisten inzette dan magie – en daar ook meer plezier in had.

‘Santer, meester Antonis heeft mij opgedragen om sera Leandra de Girancourt en de lansgeneraal voor te geleiden aan de handelsraad. Mijn idee was dat zeer zeker niet!’

‘Dat mag ik hopen, Neder.’ Santer liet in een dreigende glimlach zijn witte tanden zien. ‘Zeg tegen gildemeester Antonis dat hij zich met zijn verzoek tot de inquisiteur moet wenden. Die zal zijn verzoek overwegen en de meester laten weten wat zijn besluit is.’

‘Begrijp ik goed dat de stafluitenant zijn bevoegdheden overschrijdt?’ vroeg ik aan de grote man.

‘Hij niet, de handelsraad,’ zei Santer vriendelijk glimlachend. ‘Neder zou het liefst heel ergens anders zijn, nietwaar?’

‘Maar...’ hakkelde Neder hulpeloos, terwijl wij van hem naar Santer en weer terug keken als toeschouwers bij een balspel. Serafine had inmiddels Elgata’s voorbeeld gevolgd en stond naast de zwaardmajoor tegen de stofbaal geleund. Ze sloeg haar armen onder haar boezem over elkaar, kennelijk in afwachting van een onderhoudende klucht.

‘Neder, ik weet het. Jullie zijn stieren en denken alleen met jullie ballen. Maar ik ben in een goed humeur, dus kom ik jullie te hulp. Ziet u het zwaard aan de zijde van de generaal? Dat is een banzwaard. En het zwaard op de rug van de sera

met het witte haar, ziet u dat? Dat met de greep in de vorm van een drakenkop die u aankijkt alsof hij u het liefst zou opvreten? Dat is ook een banzwaard. En bovendien is de sera een maestra. Banzwaarden,' legde Santer uit op het geduldige toontje dat men gewoonlijk gebruikt tegen kinderen en geesteszwakken, 'zijn zwaarden die over magie beschikken. Een maestra is bedreven in de magie. En magie ligt op het terrein van de uilen, niet van de handelsraad. Doe mij een lol, Neder, en verlaat deze plek. Neem uw vier stieren mee en zeg tegen de gildemeester dat hij zijn bevelen kan wegstoppen op een plaats waar zelfs de goden niet willen kijken. U hoeft dat niet diplomatiek te brengen, Neder. En verdwijn nu.'

'Santer, ik...'

De grote man trok een wenkbrauw op. 'Ik dacht dat ik zo duidelijk was geweest dat zelfs een stier het kan begrijpen. Moet ik nog duidelijker worden?'

'Nee, ser!' zei de stafluitenant snel en hij draaide zich naar ons om en salueerde opnieuw voor mij. 'Ser! Vergeef mij dat ik u heb gestoord. Ik had orders, ser, lansgeneraal. Ser!'

Ik knikte grootmoedig, beantwoordde het saluut en de vijf stieren gingen er op een draf vandoor, spottend nagekeken door de soldaten van de zeeslangen.

Ze waren nog niet uit het zicht verdwenen of Elgata proestte het uit.

'Santer!' riep ze verheugd uit en ze gaf de man een mep op zijn schouder. 'Jij ouwe rotzak! Ik ben blij te zien dat je nog leeft. Ik hoorde dat je schip gezonken was en heb voor je gebeden.'

'Ik was niet aan boord,' lachte Santer. 'Ik ben bevorderd tot kindermisje van de uilen en mag niet meer met de zeeslangen spelen.'

'Dan ben je dus echt een uil?' vroeg Elgata ongelovig. 'Zit je even een paar weken op zee en dan gebeurt er zoiets! Wat heb jij bij alle hellen met de uilen te maken?'

'Later, Elgata,' zei Santer. 'Als je die geschiedenis wilt horen, moet je me op een biertje trakteren. Maar ik ben hier niet toevallig verzeild geraakt.'